

De ondergetekenden, leden van het bestuur van de gemeenschap te resp. Alblasserdam, Hendrik Ido Ambacht, Scheveningen en Schiedam, tot het houden van vergaderingen ter verkondiging van Gods woord, zoals die gemeenschappen zijn ontstaan en overgebleven uit de arbeid in de dienst des woords door de voorgangers Sterkenburg, Stam en Bogaard, in vergadering bijeen te H.I. Ambacht 25 Februari 1949.

Overwegende

1. dat deze gemeenschappen slechts noodgedwongen (zoals in het navolgende nader zal worden aangegeven) bestaan, uit de honger naar het levende woord van God;
2. dat, zolang bij hen voorgegaan werd door een van de hierboven genoemde voorgangers de noodzakelijkheid van het treffen van voorzieningen voor bewaring van de zuiverheid der leer en van het onderling verband niet zo zeer op de voorgrond is getreden;
3. dat, nu deze gemeenschappen elk een eigen voorganger hebben, en dus meer het karakter krijgen van op zichzelf te staan, de onder 2 aangegeven noodzakelijkheid zich meer doet gevoelen;
4. dat satan niet zal aflaten, te trachten op allerlei wijzen de prediking van het zuivere evangelie afbreuk te doen, en daartoe zowel in- als uitwendig alles zal aanwenden wat in zijn vermogen ligt;

Verklaren zich gedrongen te voelen:

- a. de kern van de door hen aangehangen leer en de daarmee samenhangende grond van hun bestaan vast te leggen;
- b. enige algemene richtlijnen vast te stellen voor de ordentelijke besturing der gemeenschappen en het handhaven van het onderling verband.

L e e r .

1. Als enig richtsnoer voor geloof, handel en wandel erkennen zij slechts de Heilige Schriftuur.
2. Zij belijden, dat de inhoud daarvan kort, zakelijk, helder is neergelegd in de drie Formulieren van Enigheid (de Catechismus, de Nederlandse geloofsbelijdenis en de Vijf Art. tegen de Remonstranten, alles volgens de Dordtse Synode), zodat zij zich daardoor eveneens volkomen gebonden verklaren zolang niet op een gemeenschappelijke vergadering uit de Heilige Schrift onomstotelijk is aangetoond dat er dwalingen in zijn vervat.
3. Deze leer is door hun in de aanhef genoemde voorgangers getrouwelijk uitgedragen en verdedigd, zodat deze leer onder hen is onderhouden, en door de vrucht, die het Gode behaagd heeft op hun bediening te geven in bekering, onder hen ook volkomen zekerheid heeft.

4. Nochtans hebben zij nimmer vrijheid gevonden, zich tot een kerk of kerkgenootschap te verheffen, daar zij van de Ned. Herv. Kerk belijden, dat deze als het in Nederland en zijn overzeese gewesten geopenbaarde lichaam van Christus, gekocht met Zijn dierbaar bloed, hetwelk is bevestigd met het bloed van zovele martelaren, de moederkerk is, en, hoewel in zo groot en jammerlijk verval, daarmede niet de getrouwheid en de beloften Gods is ontvallen, evenmin als onder het oude verbond de berg Sions, hoewel de tempel menigmaal verontreinigd is geweest, met afgoden als vervuld, ja nog gesloten en eindelijk naar het rechtvaardig oordeel Gods zelfs geheel verwoest, door God ooit is verwisseld voor een andere plaats om Zich te openbaren. Maar wanneer Zijn oordelen hun vervulling hadden gehad, heeft Hij Zijn openbaring op dezelfde hersteld, zoals Hij al voor de verwoesting had laten voorzeggend door Zijn profeten.

5. Omtrent de Ned. Herv. Kerk. belijden zij verder, dat die door het geestelijk verval in de 18de eeuw; in 1816 is gebracht onder wereldlijke regering, en ordinantiën die niet overeenkomstig de H. Schriftuur zijn, hetgeen het verval heeft bestendigd. Toen dan ook Christus niet tegenstaande dit alles, Zijn gemeente, al was die in vreemde handen, met Zijn heil wilde bezoeken (de geestelijke opleving in het begin van de 19de eeuw), heeft dat allerlei wrijving en botsing veroorzaakt, en is de geestelijke breuk die er lag tussen Christus en Zijn gemeente, omgezet in een voor elk aanschouwelijke en tastbare breuk, nl. de afscheiding, met alle daaruit weer voortgevloeide gevolgen. In plaats van bij Christus aan de deur te zijn, Die toch het Hoofd van Zijn kerk is, heeft men het tot de aardse macht gewend, en daarvoor afstand gedaan van alle rechten als leden van de kerk, en daarmede aardse vrijheid gekocht, om toen naast de kerk een eigen huis te bouwen, waarmede het koninklijk ambt van Christus is verloochend.

6. In deze afscheiding zijn de bovengenoemde gemeenschappen niet mede kunnen gaan; doch gelovende; dat zij in die kerk thuis behoorden, uit de honger naar Gods woord, om hun voorgangers verzameld gebleven, er op uitziende of Christus nog eens Zelf orde op zaken wil komen stellen, om hun de hun ontzegde plaats te hergeven.

7. Mitsdien kunnen zij geen enkele afscheidingsgroep erkennen als de voortzetting van de christelijke kerk, doch belijden zij, dat heel het kerkelijk erf van Nederland ligt onder de breuk als een nationale zonde, waar zij zelve niet boven staan, daar deze zonde geheel Nederland aangaat.

8. Zij zijn dan ook noodgedwongen blijven voortbestaan, zonder zich ergens bij te kunnen aansluiten of zich zelfs maar een naam te durven aanmeten, of lidmatenboeken te durven aanleggen, zorgende alleen voor een behoorlijke administratie van de bediening van de H. Doop.

9. In al hun vergaderingen wordt dan ook de Naam Gods openlijk aangeroepen of Hij Zijn voetstappen in ons land wil komen indrukken, orde op zaken wil stellen, te niet doende alles wat zich daartegen keert, en Zijn verscheurde en verbrokkelde gemeente wil komen herstellen door de werking Zijns Geestes, en daartoe land, volk en kerk de nodige schuld en boete wil komen opleggen

Hun grond van bestaan aldus omschreven hebbende, gaan zij over tot het vaststellen van enige regelen voor de ordelijke besturing en samenhang van de gemeenschappen.